

Arrest

nr. 270 863 van 1 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat het bewijs dient te worden aangebracht dat de te vervoegen persoon over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek I, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat het bewijs van behoorlijke huisvesting kan worden aangebracht aan de hand van een geregistreerd huurcontract, zoals voorzien in het Koninklijk Besluit van 26/08/2010;

Overwegende echter dat slechts een registratiebewijs wordt voorgelegd, maar geen huurcontract; dat, bijgevolg, niet kan worden vastgesteld of aan de wettelijke vereisten inzake huisvesting is voldaan;

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, kan aan deze visumaanvraag geen gunstig gevolg worden verleend. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.doft.fgov.be).

Motivatie:

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"3.

De visumaanvraag van verzoekster wordt geweigerd om reden dat zij enkel het bewijs van registratie van de huurovereenkomst zou hebben neergelegd en niet de huurovereenkomst zelf.

Verzoekster is formeel dat zij de betreffende huurovereenkomst wel degelijk heeft neergelegd, tesamen met het bewijs van registratie ervan. Verzoekster heeft uiteraard geen enkel belang om enkel het bewijs van de registratie neer te leggen, zonder de eigenlijke huurovereenkomst.

Helaas beschikt zij niet over het bewijs van de stukken welke werden neergelegd op de zetel van de diplomatieke lijst daar helaas zulke lijst niet aan de vreemdeling/ aanvrager van een visum wordt overgemaakt.

4.

Ook indien uw Raad van oordeel zou zijn dat er geen bewijs voorligt m.b.t. de effectieve neerlegging van de betreffende huurovereenkomst door verzoekster, kan worden opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel vergen dat een administratieve overheid die in een aanvraagdossier enkel het bewijs van registratie (zouden) aantreffen, aan de aanvrager de mogelijkheid biedt de betreffende huurovereenkomst alsnog te voegen.

Wanneer in het aanvraagdossier zich enkel een bewijs van registratie van de huurovereenkomst bevindt, behoort een administratieve overheid in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze zich bij de aanvrager te bevragen en hem desgevallend in de mogelijkheid te stellen hieraan nog te remediëren, aangezien het dan geen twijfel kan lijden dat het niet-voegen van de huurovereenkomst dan een vergetelheid c.q. vergissing betreft in hoofde van de aanvrager.

Waar een administratieve overheid ervoor kiest om de aanvraag zondermeer te weigeren en aldus de aanvrager noopt tot een nieuwe indiening van het dossier (met bijhorende verplaatsing, aanzienlijke kosten, tijdverlies,...), dient zulke beslissing als manifest onredelijk te worden beschouwd.

Elk weldenkend persoon kan immers ternauwernood geloven dat een visumaanvraag op een zulke wijze door een administratieve overheid wordt behandeld c.q. beoordeeld, a fortiori wanneer deze administratieve overheid weet / behoort te weten dat de indiening een visumaanvraag een verplaatsing van Kosovo naar de ambassade te Sofia vergt met alle bijhorende kosten vanden en wanneer een nieuwe aanvraag noodzakelijkerwijze een nieuwe lange wachttermijn impliceert (= de aanvrager dient immers (o.a.) een nieuwe afspraak te maken voor het indienen van een nieuwe aanvraag en de gemiddelde behandelingsduur van de aanvraag bedraagt gemiddeld meerdere maanden).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

(...)

2° dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt die toelaat om het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats, zoals bepaald in artikel 2, van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek.”

Artikel 26, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Vormt een voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de huisvesting die, voor de vreemdeling en zijn familieleden die zich bij hem willen voegen, voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20 februari 1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur.

Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over.

Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid.”

3.4. De visumaanvraag van de verzoekende partij wordt blijkens de motieven van de bestreden beslissing afgewezen daar de te vervoegen vreemdeling geen bewijs voorlegt dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt, daar slechts een registratiebewijs wordt voorgelegd maar geen huurcontract, waardoor niet kan worden vastgesteld of aan de wettelijke vereisten inzake huisvesting is voldaan.

De verzoekende partij betwist geenszins dat om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 10bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet waarin vereist wordt dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt, het bewijs van het geregistreerde huurcontract dient te worden aangebracht en niet enkel een registratiebewijs zonder het huurcontract.

3.5. Echter betoogt zij dat zij formeel is dat zij de desbetreffende huurovereenkomst wel degelijk heeft neergelegd, te samen met het bewijs van registratie ervan, dat zij uiteraard geen belang heeft om enkel het bewijs van registratie neer te leggen zonder de eigenlijke huurovereenkomst, dat zij helaas niet beschikt over het bewijs van de stukken welke werden neergelegd op de zetel van de diplomatieke lijst (lees: post) daar helaas zulke lijst niet aan de aanvrager van een visum wordt overgemaakt.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat bij de visumaanvraag het huurcontract werd overgemaakt. Het huurcontract zelf bevindt zich niet in het administratief dossier.

Op grond van de voorliggende stukken kan de Raad aldus niet vaststellen dat de verzoekende partij het huurcontract wel degelijk heeft overgemaakt en dat de verwerende partij foutief heeft vastgesteld dat geen huurcontract werd voorgelegd.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij het huurcontract wel degelijk heeft overgemaakt bij de visumaanvraag. Zij kan hiervan geen bewijs aanbrengen zoals zij zelf aangeeft in het verzoekschrift.

Het feit dat zij geen belang heeft om enkel een bewijs van registratie neer te leggen zonder de eigenlijke huurovereenkomst, doet niets af aan de vaststelling dat zij het huurcontract niet heeft overgemaakt.

Bovendien dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij ook bij het onderhavig verzoekschrift geen kopie van het huurcontract voorlegt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij beschikt over het huurcontract en dus nog minder dat zij een bewijs hiervan heeft voorgelegd bij haar aanvraag.

3.6. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat ook indien geoordeeld dient te worden dat er geen bewijs voorligt met betrekking tot de effectieve neerlegging van de betreffende huurovereenkomst, de door haar geschonden geachte beginselen vergen dat de overheid die in een aanvraagdossier enkel het bewijs van registratie (zouden) aantreffen, aan de aanvrager de mogelijkheid biedt de betreffende huurovereenkomst alsnog te voegen, dat wanneer in het aanvraagdossier zich enkel een bewijs van registratie van de huurovereenkomst bevindt, de overheid in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze zich bij de aanvrager behoort te bevragen en hem desgevallend in de mogelijkheid dient te stellen hieraan nog te remediëren, aangezien het dan geen twijfel kan lijden dat het niet-voegen van de huurovereenkomst een vergetelheid of vergissing betreft in hoofde van de aanvrager. Zij vervolgt dat waar een overheid ervoor kiest om de aanvraag zondermeer te weigeren en aldus de aanvrager noopt tot een nieuwe indiening van het dossier, met bijhorende verplaatsing, aanzienlijke kosten en tijdsverlies, zulke beslissing als manifest onredelijk dient beschouwd te worden, dat elke weldenkende persoon immers ternauwernood kan geloven dat een visumaanvraag op zulke wijze door de overheid wordt behandeld en beoordeeld, *a fortiori* wanneer deze overheid weet of behoort te weten dat de indiening van de visumaanvraag een verplaatsing van Kosovo naar de ambassade te Sofia vergt met alle bijhorende kosten en wanneer een nieuwe aanvraag noodzakelijkerwijze een nieuwe lange wachttermijn impliceert.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing tot weigering van een visum het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het haar toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich verder bij haar zou hebben moeten bevragen en kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn of dat bepaalde stukken niet werden gevoegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij aldus zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Hierbij merkt de Raad nog op dat het in beginsel de verwerende partij immers enkel toekomt de door de verzoekende partij aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de overheid die in een aanvraagdossier enkel het bewijs van registratie aantreft, aan de aanvrager de mogelijkheid moet bieden de betreffende huurovereenkomst alsnog te voegen, dat wanneer in het aanvraagdossier zich enkel een bewijs van registratie van de huurovereenkomst bevindt, de overheid in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze zich bij de aanvrager behoort te bevragen en hem desgevallend in de mogelijkheid dient te stellen hieraan nog te remediëren, aangezien het dan geen twijfel kan lijden dat het niet-voegen van de huurovereenkomst een vergetelheid of vergissing betreft in hoofde van de aanvrager – waarbij

laatstgenoemde stelling overigens een loutere bewering is – nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag gezinshereniging bij de verzoekende partij zelf berust.

De beslissing tot weigering van een visum verhindert de verzoekende partij overigens niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken indien zij beschikt over de huurovereenkomst.

Het feit dat een nieuwe visumaanvraag haar noopt tot een verplaatsing van Kosovo naar de ambassade te Sofia met alle bijhorende kosten, en er bij een indiening van een nieuw dossier sprake is van aanzienlijke kosten en tijdverlies alsook van een nieuwe lange wachttermijn, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Bovendien merkt de Raad in dit verband op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aan dat zij over de huurovereenkomst beschikt en een bewijs hiervan had kunnen overmaken indien haar daar voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd om gevraagd.

Nu de verzoekende partij aldus niet aantoont dat zij beschikt over de huurovereenkomst toont zij evenmin aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om de visumaanvraag te weigeren op grond van de vaststelling dat er geen huurcontract werd voorgelegd.

3.7. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER